

benoeming van De Vreese hadden verklaard natuurlijk aangegrepen om alsnog hun gelijk te halen. De *NRC* schreef op 28 september 1920 dat het protest tegen de benoeming toch niet geheel ijdel bleek. 'Thans plukt men de wrange vruchten van deze daad van wanbeheer, begaan door den Rotterdamschen Raad aan den vooravond van zijn aftreden. Met de benoeming van dr. De Vreese heeft de Rotterdamsche Raad Nederland in het algemeen en Rotterdam in het bijzonder geblameerd. Door het thans ingediende verzoek om uitlevering komt dit feit [sic!] opnieuw duidelijk naar voren.'

België vroeg om uitlevering wegens de vermeende diefstal van onder meer boeken en kolen uit het bezit van de Gentse universiteitsbibliotheek, niet wegens de politieke rol van De Vreese: Nederland leverde immers geen personen uit die elders op grond van politieke activiteiten ter dood waren veroordeeld. De arrondissementsrechtbank te Rotterdam werd door de regering om advies gevraagd en in een doorwrocht pleidooi stelde De Vreeses raadsman, mr. Walther F.C. Baars, dat de bibliothecaris zich geen zaken wederrechtelijk had toegeëigend en dat van uitlevering geen sprake kon zijn. De rechtbank nam dit standpunt over en bracht overeenkomstig advies uit aan de regering. Deze besloot daarop De Vreese niet uit te leveren zodat de bibliothecaris gewoon op zijn post kon blijven.

De Vreese moet zich te Rotterdam thuis zijn gaan voelen. In het biografische maandblad *Bekende Rotterdammers* van 1927 wordt hij in elk geval omschreven als de juiste man op de juiste plaats. 'Hij is een vraagbaak, een mentor, dien men bij het opsporen van moeilijk verkrijgbare boekwerken, onverschillig op welk terrein en uit welke periode, slechts hoogst zelden tevergeefs zal raadplegen. Joviaal-bereidwillig staat hij steeds gereed onze stadgenooten voor te lichten en behulpzaam te zijn bij de oplossing van moeilijke problemen van bibliografischen aard.'²⁵) Kennelijk beantwoordde De Vreese in dit opzicht aan het profiel dat Vor der Hake van de Rotterdamse bibliothecaris had geschetst in zijn uitvoerige brief aan J.C. Muller (zie p. 412). Maar het is duidelijk dat hier alleen de loftrompet van hem gestoken wordt. De Vreese vertoonde soms ook geheel andere kanten van zijn persoonlijkheid. Hij kon ongezouten kritiek leveren en was behalve joviaal ook veeleisend, met name ten aanzien van zijn personeel. Om zijn bekwaamheid en zijn werkkraft - De Vreese spaarde zichzelf allerminst! - genoot hij niettemin 'bij vriend en vijand' groot respect.